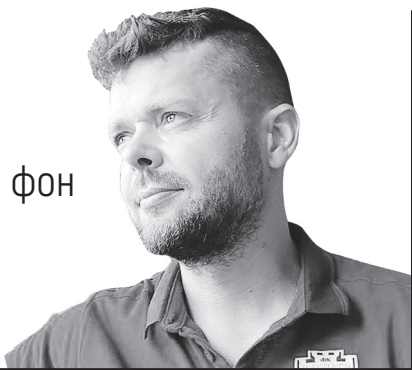

ПАВЛО МОСІЄНКО:

про відновлення тренувань,
зруйновані війною плани
і позитивний психологічний фон
для дітей переселенців

5

МОЛОДІЖНА РАДА
ЗАПОЧАТКУВАЛА
КУРСИ
З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ
ДЛЯ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ

2

У РЕШЕТИЛІВЦІ ВІДБУВСЯ
МИСТЕЦЬКИЙ ЗАХІД

4

Решетилівщина

#18(208) від 5 травня 2022 року

Газета твоєї громади

Найкраща районна газета країни 2021 року за версією Національної спілки журналістів України

ЗАХИСНИКИ
ІЗ РЕШЕТИЛІВЩИНИ
ОТРИМАЛИ ЗАСОБИ
ЗАХИСТУ ТА НОВІ
КРОСІВКИ

2

«ВІНІЛОСХОВИЩЕ»
ЗНОВУ В ЕФІРІ!

4

ДІАНА САВЕНКО:

«Моя хата скрізь,
а мої двері відкриті для
кожного – і я пишаюся
кожним із нас»

9

НА ШЛЯХУ ДО ПЕРЕМОГИ!

Єдиний документ, який може підписати Україна з окупантом — це капітуляція країни-агресора. Таку заяву у понеділок зробив секретар РНБО України Олексій Данилов. Власне, у росії з цієї війни не так вже й багато виходів. Один з них, на думку військових експертів, — це капітуляція. Безумовна чи з певними умовами. Ну, або ж підписання мирної угоди, але на умовах України і з позиції сили. Бо перемоги

у цій війні росії не бачити, як своїх вух. Путін мріяв про парад перемоги в Києві, а тому рашистські війська їхали до України із парадною формою. Натомість «світить» парад хіба на Червоній площі у Москві та й то невідомо ким. Бо всі елітні війська кривавий диктатор поклав під Києвом, Черніговом, на Сумщині та Харківщині. Як співає гурт «Пирятин» «земля перетравила москаля». За даними Генштабу ЗСУ загальні

втрати рашистів у живій силі невинно наближаються до 25 тисяч. З технікою та ж історія — рашисти вимушені розконсервовувати танки та БТри ще 60-х років минулого століття. Натомість українська армія переозброюється силами партнерів. Детальніше про програму Ленд-Лізу для України, нову антипутінську коаліцію, евакуацію маріупольців читайте на 6-ій сторінці нашого видання.

Передплачуйте
улюблену газету
«Решетилівщина.UA»!
Передплатний індекс —
60841
(24 грн на місяць)

ЛЮДИ / ПОДІЇ / ФАКТИ

Решетилівщина отримала першу гуманітарну допомогу від ООН

На Полтавщині успішно запрацювала програма гуманітарної допомоги для переселенців від Всесвітньої продовольчої програми ООН. Як повідомляють у Полтавській обласній раді, гуманітарну допомогу отримають всі громади області. Її передадуть особам, які постраждали від війни в Україні. До області вже почали надходити перші вантажі з допомогою. Зокрема, до Миргородського району надійшло 22 тонни борошна. Його розподілять між усіма сімнадцятьма громадами району. Таку ж допомогу отримала Решетилівка, а напередодні 22 тонни борошна та 11 тонн гороху отримала Зіньківська громада. Найближчим часом подібні вантажі отримають й інші громади регіону.

«До Решетилівської громади надійшла гуманітарна допомога, надана в рамках співпраці Всесвітньої продовольчої програми ООН

в Україні з Полтавською обласною радою. Дякую Олександру Біленькому за турботу та підтримку! У реаліях війни Полтавщина, зокрема й наша громада, стала надійним тилом для людей, що евакуювалися з місць активних бойових дій. Разом ми зможемо про всіх попідкуватися й допомогти в забезпеченні нормальних умов життя!» — зазначає

керівник громади Оксана Дядюнова.

Усю гуманітарку передають переселенцям — у сільські громади, школи та дитсадки, в яких проживають внутрішньо переміщені особи. Загалом у Полтавському регіоні офіційно тимчасово проживає близько 150 тисяч осіб.

Михайло ЧУБ

Захисники із Решетилівщини отримали засоби захисту та нові кросівки

Нещодавно голова Полтавської обласної ради Олександр Біленький на своїй сторінці у мережі Фейсбук та під час радіопередачі «Вінілосховище» поділився новиною, що для захисників із Решетилівської громади, які захищають Україну на передовій, придбають та передадуть кілька сотень тактичних кросівок. Станом на цей час перша партія тактичних кросівок від полтавського виробника уже доставлена до нашої громади.

«Перші 200 пар тактичних кросівок для наших захисників — отримали! На моє звернення відгукнулось декілька тисяч українців з усіх областей і лише 420 саме з Решетилівської громади. Для

своїх земляків кросівки — безкоштовно, відповідно попередніх заявок! На жаль, поки забезпечити усіх не можемо — це не бюджетні та не волонтерські кошти. Дякую Олегу Кулінічу, Оксані Дядюновій та усій команді за допомогу! Ми обов'язково переможемо! Слава Україні!» — зазначив Олександр Біленький.

Окрім цього, голова облради Олександр Біленький та народний депутат Олег Кулініч, разом із командою небайдужих однодумців, постійно працює над тим, щоб забезпечувати військових тепловізорами, радіостанціями та іншими важливими речами, які вкрай необхідні захисникам на фронті. Приміром, цього

тижня Решетилівка отримала бронежилети від Олега Кулініча, які життєво необхідні тим, хто захищає нашу землю.

«Підтримувати захисників України зараз надважливо, бо на них тримається наше з вами життя! Передали партію бронежилетів від народного депутата Олега Кулініча. Щиро вдячна за допомогу та турботу про наших воїнів! Щодня віра в перемогу тільки зростає та міцнішає, бо міцнішає й наша Україна, наш народ у цій зятій боротьбі! Віримо в ЗСУ! Слава Україні!» — підсумувала керівник Решетилівської громади Оксана Дядюнова.

Віктор БІЛОКІНЬ

Молодіжна рада започаткувала курси з української мови для переселенців

У Молодіжній раді «PROGRESS», що діє при Решетилівській міській раді започаткували корисну ініціативу і вирішили допомогти усім, хто хоче гарно говорити рідною мовою або ж знаходиться на шляху до переходу на українську.

«У нинішніх умовах попит на українську мову значно зріс, саме тому ми започаткували курси розмовної української мови для внутрішньо переміщених осіб! Курси передбачають 12 занять, а рівень підготовки не має значення», — зазначають організатори. Заняття будуть проходити двічі на тиждень, у середу та п'ятницю о 16:00 (протягом 6-ти тижнів). Формат навчання — стаціонарний. Перше заняття відбулося вже 4 травня.

Заняття проводить вчитель української мови

Решетилівського опорного лицею імені І. Л. Олійника Каріна Косенко. Тут у формі невимусненого спілкування на цікаві для учасників теми спробують допомогти переселенцям подолати мовний бар'єр і перейти на українську мову. Крім того, учасники так званого мовного клубу можуть отримати нові знайомства і потім обмінюватися думками і спілкуватися рідною українською мовою.

Схожі ініціативи вже втілюють в життя у багатьох містах нашої країни. У «молодіжці» сподіваються, що ця добра справа приживеться і в Решетилівці і допоможе всім, хто хоче вдосконалити свої практичні знання української мови. Реестрацію на курси продовжено до 9 травня.

Юлія ГРІНЧЕНКО

У Решетилівці відновили роботу фонтани

Минулого тижня комунальники Решетилівської міської ради запустили роботу усіх фонтанів міста. Вони, як і минулоріч, працюють згідно графіків, час від часу зупиняючись для перезапуску і охолодження обладнання. Попередньо водограї пофарбували, очистили і оновили системи. Впорядкуванням і підготовкою водограїв до роботи займалася група «Благоустрій».

Тепер містяни та гості Решетилівки в перервах між

повітряними тривогами можуть спостерігати за грою води у сонячних променях, відпочиваючи в парку «Перемога», «Матері і дитини» та в Молодіжному сквері. А також насолоджуватися цвітінням сакур та магнолій.

Крім того, комунальники вже оновили фарбу на ігрових елементах дитячих майданчиків міста.

Юлія ГРІНЧЕНКО

КРИМІНАЛ ТА НАДЗВИЧАЙНІ ПОДІЇ

За повідомленням Нацполіції, у період із 25 квітня по 2 травня у Решетилівській громаді зареєстрували 59 повідомлень про кримінальні правопорушення та інші події. Із них 7 внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ознаками кримінальних правопорушень. Нагадуємо номери телефонів, за якими Ви маєте можливість повідомляти інформацію щодо місця перебування

зниклих людей, а також відомі Вам обставини вчинення злочинів або порушення публічного порядку: (05363) 2-50-72 (чергова частина Решетилівського ВП) або 102.

Як повідомляє Решетилівська служба порятунку, протягом тижня в громаді сталася одна надзвичайна подія. 27 квітня по вул. Степова у місті Решетилівка сталася пожежа у житловому будинку.

На сесії міськради ухвалили важливі зміни до бюджету

29 квітня у приміщенні Решетилівської міської ради відбулося чергове сесійне засідання. Серед питань порядку денного депутати традиційно розглянули блок земельних — йшлося про передачу земельних ділянок, надання дозволів на виготовлення технічної документації із землеустрою тощо. Також під час пленарного засідання депутати внесли зміни до бюджету Решетилівської міської територіальної громади. Зокрема, відповідно до прикінцевих і перехідних положень бюджетного кодексу України від 1 квітня 2022 року з виділених 80 млн гривень освітньої субвенції на оплату праці з нарахуваннями для педагогічних працівників

Решетилівської громади рішенням сесії було повернуто 8 млн 714 тис. 400 грн до резервного фонду державного бюджету. Також депутати погодили зміни до фінансових планів комунальних підприємств — Решетилівської центральної лікарні та Решетилівського центру первинної

медико-санітарної допомоги, а також внесли корективи до ряду Програм, що забезпечують життєдіяльність міста і населених пунктів. Також на сесії депутати прийняли рішення про засудження агресії РФ проти України.

Юлія ГРІНЧЕНКО

384 роки від дня першої офіційної згадки: Решетилівка відзначила День міста

Другий рік поспіль наше славне і самобутнє місто відзначає свій день народження саме 1 травня, спираючись на першу писемну згадку про поселення та рішення сесії, яким День міста Решетилівка перенесено з 23 вересня на 1 травня. На жаль, в умовах воєнного часу довелося обійтися без жодних офіційних і розважальних заходів. Адже всі свята — на паузі.

Як відзначила міський голова Оксана Дядюнова, Решетилівка — це неймовірно, згуртовані, завзяті, чуйні, небайдужі люди, які живуть і працюють поруч з нами.

«Моє серце радіє від того, як ми всі підтримуємо один одного в такі важкі часи. Дуже багато людей нашого міста і в мирний, і воєнний час

докладають максимум зусиль для розвитку і процвітання Решетилівки. Ще більше нині працюють на наближення нашої Перемоги. Тому ми обов'язково відзначимо і подякуємо кожному, хто в цей надскладний час не стояв осторонь, і після того як виженемо окупантів з нашої землі обов'язково відсвяткуємо», — сказала Оксана Дядюнова.

Своє вітання землякам адресував і голова Полтавської обласної ради Олександр Біленький.

«Решетилівка сьогодні — сучасне місто з чудовими краєвидами, розвинутою інфраструктурою, бізнесом, промисловим та культурним потенціалом. Його гордістю є Всеукраїнський центр вишивки і килимарства,

талановиті митці народних промислів.

Дякую усім, кому небайдужа доля рідного міста, хто обрав за дороговказ турботу про його сьогодення та майбутнє, про гідне і заможне життя земляків.

Бажаю місту Решетилівці процвітання, а її мешканцям — миру, міцного здоров'я, злагоди, достатку та щасливої долі!» — сказано у офіційному вітанні Олександра Біленького.

З нагоди Дня міста Решетилівка на замовлення голови Полтавської обласної ради, нашого земляка Олександра Біленького український співак, лідер гурту «The ВІО» Мирослав Кувалдін записав рок-версію всіма улюбленої пісні «Решетилівська весна».

Юлія ГРІНЧЕНКО

Жителі громади приєдналися до челенджу з нагоди Дня міста

1 травня жителі громади відзначали День міста Решетилівка. Цю дату ухвалили депутати Решетилівської міськради ще у червні 2020 року. Із зрозумілих причин, цього річ жодних урочистостей з нагоди 384-ї річниці із дня заснування міста не проводили. Але

активні містяни запропонували челендж на підтримку та популяризацію рідного краю.

Молодіжна рада «Progress UA», що діє при Решетилівській міській раді, 1 травня оголосила конкурс. Учасники мали зробити фото на фоні мальовничої Решетилівки, чи біля

улюбленого місця та поділитися світлинами у соціальних мережах. До ідеї приєдналися активні містяни. Переважна більшість конкурсних світлині були на патріотичну тематику.

Усі роботи змогли переглянути користувачі соціальних мереж — Фейсбук та Інстаграм.

Михайло ЧУБ

Коротко про головне

Ціна на газ для українців залишиться без змін

Вартість газу і надалі становитиме 8 грн за кубічний метр. Відповідне рішення ухвалили на засіданні Уряду. Пільгова ціна діятиме і для підприємств, які виконують життєво важливі функції для забезпечення обороноздатності держави. Окремим рішенням Уряд також рекомендує місцевим органам влади й комунальним підприємствам на час дії воєнного та надзвичайного стану в Україні не підвищувати тарифи на комунальні послуги. Стабільна робота енергетичного сектору залишається пріоритетним завданням для держави. На цьому наголосив Прем'єр-міністр Денис Шмигаль під час засідання Уряду.

На Полтавщині не святкуватимуть 9 травня

8 травня можливе покладання квітів до пам'ятника воїнам, загиблим у роки Другої світової війни.

«9 травня — звичайний робочий день — без жодних заходів, червоних прапорів і інших радянських символів, що пов'язані з окупантами», — повідомив начальник Полтавської обласної військової адміністрації Дмитро Лунін.

У Полтаві відкривають групи психологічної підтримки

Від 4 травня з дітьми, підлітками, батьками, вчителями, яких травмувала війна, безоплатно працюватимуть професійні психологи. Заняття з психологічної підтримки проходитимуть у обласному центрі.

Зареєструватися можуть як вимушені переселенці, так і жителі Полтавщини.

Профілактичні щеплення під час війни

Під час війни важливо дотримуватись календаря профілактичних щеплень і забезпечити собі й дитині повний захист. Вимушені переселенці можуть вакцинуватися у найближчій лікарні.

Всі дані про щеплення починаючи від минулого року вносяться до Електронної системи охорони здоров'я (ЕСОЗ). Тобто лікар зможе потім побачити вакцинальний статус дитини.

Отримання друкованої довідки є не обов'язковим, але на запит/вимогу батьків лікар може видати довідку про проведені щеплення. Всі наступні щеплення будуть також вносити у цю довідку та ЕСОЗ.

Інформацію про відключення світла тепер відкрито не публікуватимуть на сайтах і у соцмережах

АТ «Полтаваобленерго» повідомило, що тимчасово не публікуватиме відкрито інформацію про планові та аварійні відключення електроенергії. Ці дані можна буде отримати лише довівши, що ти є користувачем послуг компанії в мобільному додатку, електронному кабінеті, на email або в месенджерах через чат-боти. Такі обмеження ввів енергорегулятор НКРЕ — щоби захистити інфраструктуру та працівників підприємств від російської атаки. До закритої інформації віднесли і відомості про місяця запланованих ремонтних і відновлювальних робіт та процесу проведення таких робіт у реальному часі, а також інші дані, які можуть ідентифікувати об'єкти критичної інфраструктури або створити уявлення про потенціал об'єкта в енергосистемі України. Окрім того, таку інформацію заборонено розміщувати й у засобах масової інформації.

У Решетилівці обговорили питання навчання дітей із особливими освітніми потребами

На базі Решетилівської філії відбулася третя онлайн-зустріч команд спільно зі спеціалістами Терешківського інклюзивно-ресурсного центру. Під час заходу, вчителі приділили максимальну увагу організації ефективного навчання учнів з особливими освітніми потребами, якісному проведенню уроків, корекційно-розвиткових занять, консультуванню, опрацювання важливих документів.

Під час зустрічі обговорили питання моніторингу розвитку дітей з особливими освітніми потребами, а спеціалісти Терешківського ІРЦ провели фахові консультації для учителів, асистентів вчителів та відповіли на їх питання.

Юлія ГРІНЧЕНКО

ЛЮДИ / ПОДІЇ / ФАКТИ

«Діти війни в обіймах Решетилівки»: у Решетилівці відбувся мистецький захід

Першотравневого дня на базі Всеукраїнського центру вишивки та килимарства (у великій залі колишньої фабрики художніх виробів) відбувся мистецький захід «Діти війни в обіймах Решетилівки» для тих, хто прибув у наше місто з Волновахи, Андріївської ОТГ Краматорського району Донецької області та Харкова, інших гарячих точок. Це лише «перший промінчик» проекту. Для бажаючих подібні благодійні волонтерські заходи проводитимуться і надалі.

Цей благодійний проект — громадська ініціатива від спільноти переселенців у Решетилівці, яку підтримали голова Полтавської обласної ради Олександр Біленький, керівник Всеукраїнського центру вишивки та килимарства,

заслужений майстер народної творчості України, член Національної спілки майстрів народного мистецтва Надія Вакуленко. Партнерами проекту виступили діти з гарячих точок та їх батьки, відеооператор Руслан Нерябов і фотографи Олексій Кот, Аліна Титаренко, Альона Пархоменко, Олександр Фостік, Решетилівський художній професійний ліцей на чолі з директором Наталією Бігун, Решетилівська майстерня художніх промислів (керівник Сергій Колінченко), директор міського краєзнавчого музею Юрій Кісіль, окремі митці Решетилівки, а також волонтери Людмила Горобець, Ольга Плюта та Олена Найдьон.

Спершу куратор проекту «Діти війни в обіймах

Решетилівки» Наталія Маслак розповіла про мистецькі традиції Решетилівки, як проходить захід та познайомила з партнерами проекту. Організатори заходу влаштували для присутніх солодкий стіл, пригощали їх цукерками, печивом, чаєм, кавою...

Як приємно було дивитися на дітлахів, в оченятах яких засяяло сонечко, коли вони створювали малюнки під керівництвом заслуженого майстра народної творчості України, члена Національної спілки художників України та Національної спілки майстрів народного мистецтва України Євгена Пілюгіна. Щоб не малювали діти, вони прагнули зобразити одне — завершення

війни і мир в Україні в розмаїтті квітів, птахів та ін.

Про решетилівське килимарство розповів заслужений майстер народної творчості, член Національної спілки майстрів народного мистецтва України, майстер килимарства, провідний художник нашого Центру Олександр Бабенко, а також провів майстер-клас з килимарства. Присутні з цікавістю оглядали виставку килимових та вишитих виробів. Навіть мали змогу одягти вишитий одяг та сфотографуватися в ньому, для цього були облаштовані кілька фотозон.

А коли діти і дорослі фотографувалися у вишиванках, це викликало у них шквал гарних емоцій, посмішок, святкового настрою. Цей мистецький захід став для кожного з них «ліками для душі», які допомагають радіти, наповнювати душу спокоєм, вибиратися із кризового стану. На якусь мить люди забули, що війна відібрала в них домівки і вони змушені були полишати рідні міста і села та їхати у відносно спокійний регіон. Кожен, з ким спілкувалася, зазначав, що Решетилівка оточила їх своєю

увагою і турботою, допомагає адаптуватися до нових умов, подолати стрес.

ОСЬ КІЛЬКА ВІДГУКІВ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ:

«Такі заходи дуже потрібні, адже збереження та популяризація народної творчості, українських традицій сприяє розвитку духовної культури, патріотизму, тих пріоритетів, на яких має виховуватися майбутнє покоління справжніх українців».

«Нам все дуже сподобалося. Тут просто неймовірна атмосфера, а який приємний запах соломи, яким встелена підлога. Дуже влучні фотозони...»

«Нас дуже гарно прийняли у вашому місті. Дуже привітні і дуже гостинні люди. Я не пожалкувала, що прийшла сюди і дуже-дуже вдячна організаторам заходу...»

«У мене навіть з'явилася думка, щоб залишитися жити в Решетилівці...».

«Місто гарне і люди доброзичливі, але додому хочеться...»

Людмила ДЯДЧЕНКО
провідний редактор
Всеукраїнського центру
вишивки та килимарства

Радіопередача «Вінілосховище» знову в ефірі!

Із 19 по 26 квітня авторська програма Олександра Біленького «Вінілосховище» тимчасово вимушено перебувала на паузі. Нині робота інформаційно-музичної радіопередачі відновлено, а її ведучий продовжує ділитися зі слухачами актуальною та достовірною інформацією, відповідати на важливі питання, а також робити аналітичний огляд ситуації в області та країні.

Починаючи із 14 квітня Олександр Біленький щочетверга спілкується у прямому ефірі із головами громад Полтавщини. 28 квітня гостем студії «ReLife FM» був очільник Опішнянської об'єднаної територіальної громади — Микола Різник. Нагадаємо, що першим гостем програми «Вінілосховище» у форматі спілкування із керівниками ОТГ став голова Градизької громади Мирослав Носа.

Окрім цього, 30 квітня гостею «Вінілосховища» стала нетипова блогерка, очільниця TikTok руху в Полтавській області, а також учасниця конкурсу Мастер

Шеф — Даша Євтух. А у вівторок, 3 травня, — депутат Одеської обласної ради, хірург і ортопед, ведучий та експерт медичного реаліті-шоу «Я соромлюся свого тіла», переможець комедійного проекту «Розсміши коміка» Валерій Ославський.

Нагадаємо, за сприятливих обставин програма «Вінілосховище» виходить у вівторок, четвер та суботу о 20.30 на

хвилі радіостанції ReLife 91.1 FM. Інтернет-трансляція за посиланнями: <https://youtu.be/iBC8Jz0JEYk>, <http://relife.media>. Також пряму трансляцію радіопередачі можна переглянути на офіційних сторінках голови Полтавської облради Олександра Біленького у соціальних мережах Фейсбук та Інстаграм.

Віта ШАФОРОСТ

Переселенці та місцеві мешканці, які мають дітей до трьох років, отримують гуманітарну допомогу від благодійників

Нещодавно Решетилівська міська рада повідомила, що нині в громаді є можливість отримати допомогу не тільки внутрішньо переміщеним особам, а й мешканцям Решетилівської громади, що опинилися в складних життєвих обставинах і мають діток до 3-х років, від команди благодійників «Громада Українців Тюрінгії». За тиждень за допомогою звернулося кілька десятків родин, які виховують малолітніх дітей. «Уже опрацьовано 49 заявок. Інформація актуальна, працюємо далі, долучайтеся, хто ще не встиг і має потребу», — зазначає керівник Решетилівської громади Оксана Дядюнова.

Нагадаємо, що для отримання гуманітарної допомоги потрібно заповнити заявку за цим посиланням: <https://bit.ly/3JZs7cN>. У електронній формі необхідно вказати: прізвище, ім'я, по батькові; місце реєстрації (назва населеного пункту, вулиця та номер будинку); мобільний

телефон для зв'язку; статус сім'ї (одинокі мати, багатодітна сім'я, малозабезпечена сім'я, сім'я військовослужбовця, ВПО, сім'я, що виховує дитину з інвалідністю); вказати вік дитини; обрати розмір підгузок, вказати назву молочної дитячої суміші, а також відмітити, які необхідні засоби для немовлят (пляшечка для годування, силіконова соска тощо). У міській раді повідомляють, що після опрацювання заявки, з кожним, хто заповнив електронну форму, зв'яжеться спеціаліст відділу соціального захисту населення.

Віктор БЛОКІНЬ

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Павло МОСІЄНКО: про відновлення тренувань, зруйновані війною плани і позитивний психологічний фон для дітей переселенців

Повномасштабна війна триває вже третій місяць. Як би це страшно не звучало, та ми звикаємо жити у воєнних реаліях. І продовжуємо жити. Те, що у перші тижні, в лютому та березні, здавалося не на часі, знову набирає значення і ваги. Як, до слова, робота закладів позашкільної освіти. Для батьків школярів так точно актуально. Особливо тих, хто повертається до роботи, а тому почувається спокійніше, коли знає, що його чадо на годинку-дві не вештається вулицями, а займається чимось корисним. Про роботу в умовах війни, відновлення гуртків та тренувань, заходи для дітей вимушених переселенців ми поговорили з керівником Центру туризму Павлом Мосієнком.

— Павло, традиційне запитання: де застала війна, думки тієї миті й що вирішив робити у перші дні повномасштабного вторгнення?

П.М.: Війна мене застала в ліжку. Відкрив о п'ятій ранку Фейсбук, а вся стрічка у дивних дописах — там вибухи, тут вибухи. За 15 хвилин все зрозумів, бо ще з 2014 року підписаний на багатьох військових. Для мене війна почалася ще тоді, я не є її учасником, проте стежу за тим, що відбувається на передовій. Бо це частина нашого життя, як би там не було. До кінця не вірив, що це насправді може статися, бо це така дичина. Та коли почитав, що вибухи в самому Києві, в Одесі — все таки пішло по гіршому плану. Вважав за головне заспокоювати своїх. Люди в своїй суті панікери, і я також. Основна робота в мене у цьому власне й полягає: перед будь-якими змаганнями у команди потрібно створити атмосферу впевненості, навіть якщо сам ні в чому не маєш упевненості. Налаштувати. От цим і займався. Намагався бути першоджерелом новин, щоб рідні не із соцмереж дізналися, що відбувається, а акуратно — від мене. Намагався заспокоювати знайомих. І це було не таке собі позитивне шапкозакидання, бо багато читав професійних військових у Фейсбуці, офіцерів середньої ланки. Склалося таке враження, що не все так погано: от втримаємо ворога до 1 березня — і далі ситуація зміниться на нашу користь. Перші повідомлення вже під вечір 24, наступного 25 лютого вкладалися у логіку розвитку саме таких подій. І тут важливо було перші день-два адекватно відреагувати на подію, без різких рухів. Бо багато людей у ці перші дні насправді впали в паніку. Оце маніакальне «треба щось робити» почало заважати буквально із перших годин. Тому енергію потрібно було направити у правильне русло.

— Тобто не можеш воювати — починай волонтерити?

П.М.: Так, але не плутатися під ногами, а справді бути корисним. Побував у декількох місцях, де самоорганізувалися наші волонтери. Зрозумів, що корисним буду у своєрідному волонтерському центрі, який згуртував Михайло Тітік. І буквально наступного дня пішов просто грандіозний потік продуктів, одягу, ковдр. Перші два тижні в нас не було вихідних, ми по факту працювали вантажниками. Всі мої скіли, професійні якості були не потрібні — просто вантажив цілими днями «гуманітарку».

— «Скіли» не потрібні були в перші тижні війни, проте зараз уже маєте наказ про відновлення роботи позашкільних закладів освіти, чи не так?

П.М.: До речі, якраз у четвер 24 лютого наша команда мала їхати на чемпіонат області зі спортивного орієнтування. Готувалися, чекали, тож мене ще 25-го діти питали: так а що, ми не їдемо нікуди? Перші два тижні, коли було багато роботи у волонтерському центрі, на основну роботу заходив, звісно. Навідував радше. Віддавав чимало наших необлікованих спальників на потреби військових, які купували ще за спонсорські кошти. Компаси недавно передавали. Наше профільне міністерство дійсно прийняло рішення про відновлення позашкільної освіти дистанційно та у змішаних формах. Була рекомендація активно залучати дітей переселенців, аби створювати позитивний психологічний фон, для легшої адаптації в громадах, де вони знайшли прихисток від війни. Так що почали потроху відновлювати тренування, спочатку не повноцінні, щоб наші «спортки» хоча б бігали на стадіоні. Бо маємо зберегти своїх вихованців, адже специфіка позашкільля полягає в тому, що нам найважче дітей саме не набрати, а втримати. У вересні не складно залучати дітей до гуртків, а потім спробуй їх утримати і зацікавити, аби вони залишилися і відвідували тренування. Дітей потрібно постійно мотивувати і витягувати — з гаджетів, з дому.

— Уже всі, напевно, прочитали у соцмережах про відновлення тренувань на скеледромі

в аграрному ліцеї. Для кого вони будуть і за яким графіком проходитимуть?

П.М.: Так, якраз у п'ятницю спілкувалися з цього приводу з директором аграрного ліцею Нілою Петрівною Спільною. Тренування відбуватимуться не за графіком, як раніше, й не на вихідних. Адже в ліцеї зараз мешкають вимушено перемішені особи, тож маємо подбати і про їхній комфорт та спокій, як і про педпрацівників самого закладу, котрі зараз опікуються біженцями. Розпочнемо тренування із майстер-класу для діток переселенців. Зробимо оголошення в гуртожитку, де вони мешкають і запросимо на скеледром спробувати свої сили. Будемо займатися з дітьми, відповідно до вимог наказу, що маємо з міністерства. Батьки мають написати заяви, усвідомлюючи всі ризики і той факт, що діти будуть займатися фактично в умовах форс-мажору й можливих повітряних тривог. Тренуватимемося із підготовленими дітками, поки що новачків не набиратимемо. Це діти середнього й старшого шкільного віку, котрі вже мають досвід і відвідували скеледром.

— На орієнтування набираєте початківців чи теж займатимуться лише досвідчені «спортки»?

П.М.: Займаємося із «кістяком» команди — це середня і старша групи. Поки що робимо акцент на фізичній підготовці. За два тижні вже почали бігати кроси на тому рівні, що й раніше, відновили форму. Зараз шукаємо такі форми, аби займатися саме орієнтуванням. На жаль, тренуватися в лісі заборонено. Та хочемо уточнити, можливо, заборона не розповсюджується на лісові зони у межах міста і нам вдасться ці зони задіяти. А поки що плануємо влаштувати тренування в місті: виберемо такий час, наприклад, о 6-й ранку, аби не було трафіку й діти змогли побігати в центрі міста. Нам, до речі, допомагає спортсмен із Херсона, учасник трьох чемпіонатів Європи Богдан Грязев. Зараз він пробує свої сили у якості дитячого тренера, тож вийшов до нас із пропозицією робити прямі включення і спілкуватися із нашими вихованцями про тактику змагань, як на них налаштуватися тощо. Нині у процесі обговорення таких зустрічей онлайн. Богдан

родом із Херсона, вихованець херсонської школи орієнтування, член команди «Kyiv Region O-team», зараз він у тилу. Пропозиція дуже цікава, Богдан відомий у колі українського орієнтування, майстер спорту.

— Решетилівський річковий «флот» на воду цієї весни ще не виходив? Чи вже є дозвіл на сплав на каяках та сапах?

П.М.: Не чув про офіційний дозвіл. Навпаки, читаю в телеграм-каналах про заборону того ж рибальства у всіх видах, хоча рибалок на річці бачу щодня. Та й знайомі рибалки розповідають, що й на Псел їздять, і на нічну рибалку також. Така ситуація трішки дивна. Так, у документі розписано щодо заборони виходу на воду всіх плаваючих засобів. От треба поцікавитися, чи *sur*-дошки — це плавзасоби. Ми спілкувалися із Оксаною Дядюною і маємо дозвіл від міського голови видавати одномісні каяки і дошки безкоштовно тим, кому вони потрібні. У нас є постійні клієнти, люди, які вже напрацювали звичку зустрічати на каяках світанок чи просто пройтися по річці на сапі. Тож Оксана Анатоліївна й дозволила надавати плавзасоби таким мешканцям громади безкоштовно. Нині ситуація така, що хтось втратив роботу, інший на армію донатить останні копійки. Тому які гроші за прокат? Ми не готові брати кошти

Життя триває і відновлюється. Не бачу перешкод для того, щоб робити те, що в наших силах. Щиро радію, коли є зворотній зв'язок від батьків.

та й не робили переоцінку послуг на цей рік, як планувалося. Так що каталися б усі підряд. А потім за два дні вийшла заборона і ми не скористалися такою нагодою.

— Які ще плани війна зруйнувала?

П.М.: Всі. Я вже третій рік поспіль роблю табличку-календар, куди заношу всі змагання, які є, у яких маємо намір брати участь, всі заходи, які плануємо провести. То до кінця вересня знав, чим буду займатися кожного тижня і щовихідних, починаючи з кінця березня, коли у Лубнах мав відбутися чемпіонат області з орієнтування, і до кінця вересня. Це й змагання, і тренування, хотіли влаштувати літні табори для орієнтувальників, планували є Євгеном Зимоглядом відновити змагання з техніки туризму в Капустянах. І поїздка в Карпати, зокрема. Міська влада і міський голова Оксана Дядюнова всі наші плани підтримували фінансово, бо коштів у бюджет на цей рік заклали

чимало. Фінансування було «комфортне» — могли планувати і їхати на будь-які змагання. От зараз ми мали б бути у Харківській області, де щороку проходять змагання «Ліга О-Компас». Із 2013 року їх не пропускали, і в 2014-му там були, коли Гіркин бігав по Слов'янську, а над нами гвинтокрили літали. Щороку там збираються по кількості учасників, ми намагаємося завезити туди новачків, аби відчули справжню романтику спортивного орієнтування, бо змагання тривають 3–4 дні, учасники живуть у палатках. Цього року не вдалося. Плани рухнули всі. Тож будемо максимально займатися вдома.

— Навіть після перемоги змагання будуть заборонені, зважаючи на те, які сюрпризи залишають окупанти?

П.М.: Нині це питання якраз вирішується на рівні федерації спортивного орієнтування України. Напевно, коли відновлюватимуть змагання, переноситимуть їх на захід країни. Зрозуміло, що Київ надовго викреслений з мапи орієнтування. У квітні, до слова, мав проходити чемпіонат України з орієнтування саме у столиці. У нас були дітки, морально готові виходити на цей старт — не поїхали, бо війна. Але як тільки будуть змагання і можливість отримати фінансову підтримку на поїздку — відразу ж поїдемо.

— Уже згадували про діток біженців, про залучення їх до життя громади. Центр туризму для них вже влаштував перші заходи, чи не так?

П.М.: Поки провели лише один захід у Сухорабівці, за підтримки міської ради. Взяли на себе ініціативу, було кому організовувати, а от із транспортом виникли проблеми, бо ні автобусів, ні пального не було. Проблема з транспортом допомогла вирішити Оксана Анатоліївна. Діток було чимало, багато кого батьки підвозили автівками. Захід був дуже позитивний і для них і для нас, було душевно, бо ми могли зайнятися своєю роботою. Думаю, що на скеледромі також буде людно. Життя триває і відновлюється. Не бачу перешкод для того, щоб робити те, що в наших силах. Щиро радію, коли є зворотній зв'язок від батьків, які відпускають своїх дітей, розуміючи, що ми не можемо забезпечити максимальну безпеку. Я можу гарантувати безпеку, коли везу дітей на змагання, а в цій ситуації, на жаль, ні. Тому вдячний батькам, які нам довіряють своїх дітей.

P.S. Коли верстався номер, Решетилівський центр туризму повідомив про відновлення занять з дітьми на воді. На *sur*-дошках та одномісних каяках. Заняття будуть проводитися виключно в акваторії річки Говтва у межах міста.

Настя ТОПОЛЯ

ВІЙНА

БОРЕМОСЯ РАЗОМ: у світі створюється нова антипутінська коаліція, США приймає програму Ленд-Лізу для України, союзники готуються запровадити енергетичне ембарго

Це дійсно потрібно вміти: не просто перетворити власну країну на нерукопожатного вигнанця, від якого відвернувся увесь світ, а ще й об'єднати майже увесь світ проти себе. Путін упевнено йде шляхом Гітлера. Принаймні, як і свого часу лідер нацистської Німеччини, президент росії вже має свою антипутінську коаліцію. Фактом її створення стала справді історична зустріч міністрів оборони 40 країн світу 26 квітня на американській військовій авіабазі «Рамштайн» у Німеччині. Партнери погодили не просто передачу зброї Україні, а й фактично перенаснащення нашого війська за натівським зразком. Такі зустрічі будуть регулярними — керівники оборонних відомств збиратимуться щомісяця.

«Постійний механізм дозволить оптимізувати і пришвидшити важливі процеси щодо отримання зброї,

вдосконалити логістику, забезпечити оптимальну координацію. Наприклад, коли будуть ухвалені рішення про надання Україні того чи іншого озброєння, за рахунок координації зброя одного типу надходитиме з різних країн. Умовно, кілька країн нададуть по 3–4 гармати, а сумарно Україна отримає артилерійський дивізіон», — прокоментував міністр оборони Олексій Резніков після наради у «Рамштайні».

Зустріч у «Рамштайні» була символічною ще й тому, що таким от чином Сполучені Штати намагалися натиснути на Німеччину. Росіяни не дарма усі попередні роки активно засіювали цю країну нафтодоларами і прилаштовували канцлерів-пенсіонерів та інших впливових політиків на теплі керівні посади у дочірніх компаніях Газпрому. Тому німецькі можновладці активно блокували вступ України до

ЄС та НАТО, гальмували із наданням зброї. Нинішній канцлер Шольц вдався до обману партнерів по урядовій коаліції, одноосібно викресливши зі списку німецької допомоги Україні все озброєння. Тиск американських союзників у «Рамштайні» удався — німці погодилися надати українській армії важке озброєння. Ну, а в німецькому уряді тривають розбірки з канцлером за його відверто проросійську позицію.

Власне, відтепер Україна отримає стільки озброєння, скільки їй потрібно, щоб перемогти ворога. Саме такий лейтмотив співпраці з міжнародними партнерами, і про це вони говорять відверто: українські збройні сили мають завдати росії такого нищівного удару у цій війні, аби вона більше ніколи не змогла загрожувати своїм сусідам і вдаватися до військової агресії.

Гопник світового масштабу

Гопницька бидлота розуміє лише мову сили — це про путіна. Вірніше — це підсумки його зустрічі із генеральним секретарем ООН Антонію Гутеррішем. Той став одним із небагатьох світових лідерів, котрий відвідав главу кремля. Візит відбувся 26 квітня, гостя путін традиційно приймав за 6-метровим столом. Розповідав уже добре знайому українцям «дикуху» про те, що він розпочав військову операцію, аби упередити напад самої України. Проте генсек ООН попри всі спроби російського президента замилити очі, називав дії росії війною, а вторгнення в Україну вторгненням. Схоже, що бункерний дід на Гутерріша добряче образився, бо коли той завітав до Києва за два дні потому, росіяни вдарили по українській столиці крилатими ракетами, поціливши у житлову багатоповерхівку неподалік урядового кварталу. Таким от чином передали «вітання» генеральному

секретарю ООН і фактично показали своє ставлення до самої організації, котра жодним чином не вплинула на гопника й не запобігла війні проти України. цей факт у Києві визнав і сам генеральний секретар. «Рада безпеки не змогла зробити все, що в її силах, для попередження і завершення цієї війни. Це стало причиною масового розчарування та гніву, — визнав Антонію Гутерріш і додав на зустрічі із президентом Зеленським — Хочу сказати вам, пане президенте, і народу України: ми не здаємося. Ми продовжуватимемо закликати до повного припинення вогню, а також до вжиття негайних практичних заходів для порятунку життів та мінімізації людських страждань. Ефективні гуманітарні коридори, локальне припинення бойових дій, безпечні маршрути для цивільних і постраждалих. Сьогодні мешканці Маріуполя потребують саме такого кроку».

Ленд-Ліз як вирок рашизму

А що це за виття на мокшанських болотах? — А це пропагандисти та офіційні особи раши так відреагували на ухвалення закону про Ленд-Ліз Сполученими Штатами Америки. Його було прийнято палатою представників Конгресу США 28 квітня. «За» проголосували 417 конгресменів, проти — всього 10. Тепер закон має підписати президент Сполучених Штатів Джо Байден, а за ним, як то кажуть, точно не задерев'яніє. Тим більше, що Байден також запросив у Конгресу додаткові \$33 млрд на підтримку України. \$20 млрд з них — це кошти на озброєння. Ще \$8,5 млрд — це економічна допомога Уряду України, і \$3 млрд — гуманітарна допомога. Частина цих грошей піде з бюджету США, інша — із заморожених активів РФ, якщо закон про їх

вилучення ухвалить Конгрес. Більше того, американські конгресмени мають розглянути ще одну доленосну ініціативу — про участь військових США у бойових діях на боці української армії за умови застосування росіянами біологічної, хімічної чи ядерної зброї.

Декілька слів про те, чому закон про Ленд-Ліз для України такий важливий і чому на росії через нього стоїть реальне виття, а кремль кинув усі можливі сили впливу, вдавсь до маніпуляцій та брехні, аби ленд-ліз не прийняли. Бо московити добре пам'ятають перший американський Ленд-Ліз, котрий зламав хребта нацистській Німеччині у Другу світову. Тоді американці постачали Великобританії, Радянському союзу та Китаю геть все — від техніки та озброєнь до консервів.

Закон про Ленд-Ліз для України передбачає, що нам передадуть не лише озброєння, а й взагалі будь-що, необхідне для перемоги. Тобто США можуть передати будь-яку зброю, систему озброєння, боеприпаси, літаки, кораблі, катери, іншу військову техніку або озброєння; будь-яке майно, устаткування, товари, матеріали, обладнання, компоненти тощо, які постачаються у вигляді готової військової продукції, або необхідні для її виготовлення країною-отримувачем допомоги.

Рішення щодо передачі допомоги, її розмірів та змісту буде проходити за прискореною процедурою, фактично по рішенню уряду США. Зміст цієї допомоги та її обсяги, з огляду на все, буде спиратися на запит України, реальну необхідність.

Отут варто зауважити, що американський Ленд-Ліз — це фактично вирок рашизму. Бо, ухвалюючи закон, США

максимально прагматично оцінювала воюючі сторони. Допомогати тому, хто не докладає всіх зусиль заради перемоги, США ніколи не будуть. Як прокоментував конгресмен Адам Шифф: «Українці показали себе надзвичайно здібними та стійкими перед лицем російської агресії. І з огляду на наші ресурси ми можемо допомогти надати всі необхідні засоби для стримування сил Володимира Путіна доти, доки ціна його кривавої війни не стане для нього надто високою».

Ще один момент: Ленд-Ліз — це гра «в довгу», що передбачає розгортання військових, логістичних та промислових потужностей, як в США, так і в Україні. Нова зброя ще має пройти підготовку перед відправкою, доставлена до України, а українські бійці навчитися користуватися нею.

До речі, за даними Пентагону, 200 артилеристів уже пройшли навчальні стрільби і освоїли знамениті гаубиці М777, котрі вже доправили на українську передову. Так само українські пілоти «облітали» американські літаки F-16, котрі мають посилити нашу авіацію.

Що ж до оплати ленд-лізу, то за словами військового експерта Олександра Мусієнка, для України передбачені доволі м'які та ліберальні форми фінансування. «Тобто можливості співфінансування — Україна та США разом. Вони передбачають видання позик на надзвичайно комфортних пільгових умовах. Також передбачають зручні умови лізингу — довгострокової оренди з правом викупу. І ми матимемо зброю для використання, яка у подальшому може стати нашою», — вважає Мусієнко.

ВІЙНА

Початок евакуації з Маріуполя

Перший крок до порятунку маріупольців після 50 днів блокади міста і його мешканців, зробили 1 травня.

«Сьогодні нам нарешті вдалося розпочати евакуацію людей із «Азовсталі». Після багатьох тижнів переговорів, після багатьох спроб, різних зустрічей, дзвінків і пропозицій. Не було жодного дня, щоб ми не пробували знайти таке рішення, яке забезпечить порятунок наших людей, — і повідомив Володимир Зеленський. — Сьогодні вперше за всі дні війни запрацював цей життєво необхідний коридор. Вперше було дві доби справжнього припинення вогню. Вдалося вивезти вже понад сто цивільних — жінок, дітей, які рятувалися від бойових дій саме там. Саме на «Азовсталі».

Щоправда станом на вівторок 3 травня до Запоріжжя з Маріуполя із 14 евакуаційних автобусів доїхали лише три. Решту, швидше за все, затримали окупанти. «Ми

розуміємо, що десь поділися 11 автобусів, які мали рухатися у бік Запоріжжя на підконтрольну частину нашої держави, але вони десь загубилися, губляться вони у цих фільтраційних центрах, на жаль, окупанти забирають і викрадають наших жителів, і сьогодні це відбувається і в нашому українському Маріуполі», — розповів міський голова Маріуполя Вадим Бойченко в ефірі телемарафону у вівторок уранці. У Маріуполі та навколо міста діють чотири фільтраційні центри росіян. Міський голова додав, що окупанти прискіпливо здійснюють «фільтрацію» українців, які виїжджають на підконтрольну українському уряду територію. «Жителі чекають місяць, більше місяця чекають на цю фільтрацію. Якщо ти так чи інакше пов'язаний із держслужбою, муніципальною службою, то ти отримуєш два місяці, два тижні в'язниці, як вони це визначають, я не знаю. Ті,

хто пройшов цю в'язницю, ці тортури, вони вже дають свідчення», — розповів мер Маріуполя. Поміж іншим, у вівторок рашисти зірвали евакуацію із окупованого Бердянська 2-х тисяч маріупольців, котрі дісталися міста самотужки і чекають на виїзд на українську територію вже понад два тижні.

Натомість під завалами «Азовсталі» лишаються ще понад 200 мирних мешканців та 500 поранених військових, а загалом у Маріуполі — близько 100 тисяч містян.

«Після часткової евакуації цивільних з території „Азовсталі“ в м. Маріуполь противник продовжує обстрілювати територію заводу, в тому числі споруди, де ховаються від небезпеки цивільні особи, здійснювати авіаудари, вести вогонь, використовуючи корабельну артилерію, танки», — написали у своєму телеграм-каналі бійці «Азову» у понеділок увечері.

«Бавовняна» спецоперація

Схоже на те, що війна, яку росія розв'язала в Україні, потроху перекидається і на її територію. Там десь звідкись з'явилися невідомі партизани, котрі влаштовують пожежі та вибухи на військових та інфраструктурних об'єктах у різних регіонах. Українські жартівники вже охрестили ці події «бавовняною спецоперацією», проводячи аналогії із недолугим перекладом через гугл російського слова «хлопок» (а саме так у росЗМІ називають вибухи) на «бавовну» і зі спробами російських тролів закидати в українські пабліки фейкової інформації про звуки «бавовни» на російських військових заводах. А «бавовна» палає там добряче. Так, лише за один день у росії в Курській області «втомився залізничний міст» і просто впав. Губернатор назвав це диверсією. Натомість губернатор Білгородської області підтвердив пожежу на території одного з об'єктів Міноборони рф. 1 травня у Пермі горів пороховий завод, де виготовляли заряди для російських ППО — «Градів» та «Смерчів». У вівторок зранку з'явилася інформація про масштабну пожежу в Москві — там палали понад 34 тисячі квадратних метрів складів. Українська розвідка стверджує, що ці теракти росіяни влаштовують самі, аби потім списати все на українців. З іншого боку, і це цілком ймовірно, що таким

от чином російські військові намагаються приховати ще й масштабні розкрадання армії, що тривали всі ці 20 років.

З іншого боку, в Україні на передовій у складі ЗСУ почав воювати ще один іноземний добровольчий легіон — «Свобода Росії». Про це повідомив радник офісу президента Олексій Арестович. До його складу увійшли колишні російські військові, які здалися в полон у перші дні широкомасштабного вторгнення. Окрім того, з початком активних військових дій до України прибуло чимало громадян росії, колишніх і нинішніх армійців, бійців та офіцерів елітних спецпідрозділів, котрі виявили бажання воювати проти путіна. За словами Олексія Арестовича, вони проходили півторамісячну ретельну перевірку і лише днями відправилися на фронт — просилися в найгарячіші точки. Арестович додав, що осередки легіону почали нині організовуватися у різних регіонах росії, оскільки не всі жителі РФ, які бажають вступити до легіону, можуть доїхати до України, тому вирішили організовувати опір режиму путіна на місцях.

«Процес вже автоматично запустився. Ми туди не влазимо і не вважаємо за потрібне втручатися. Росія вже піднімається на збройну боротьбу», — повідомив Олексій Арестович.

Сіємо хліб, допомагаємо вимушеним переселенцям

Цього тижня Україна, й Полтавщина зокрема, відчували на собі брак пального. Усе — через бойові дії, розбомблені окупантами інфраструктурні об'єкти та зупинку роботи Кременчуцького НПЗ. Уряд запевнив, що за 7 днів проблему буде вирішено. На щастя, брак пального суттєво не вплинув на посівну. Тож доки орки вивозять з окупованих територій хліб і ракетами гатять по елеваторах, полтавські аграрії продовжують сіяти і тримати продовольчий фронт. За даними Полтавської обласної військової адміністрації вже посіяно 611 тис. га сільськогосподарських культур.

«Повністю завершили посів цукрового буряку та ярого ріпаку — 100% від запланованих площ. Раніше завершили посів ранніх зернових, написав у своєму телеграм-каналі голова ОВА Дмитро Лунін. — Протягом тижня наростили темпи посіву кукурудзи на зерно й соняшнику. Кукурудзою вже засіяли майже 34% від запланованих площ — 210 тис. га. Соняшник — уже 61% від запланованого — 235 тис. га. Висаджують картоплю — вже 42 тис. га, а це 78% до прогнозу. Розпочали сіяти сою».

Якщо вже заговорили про продовльчу безпеку, то на Полтавщині запрацювала Всесвітня продовольча програма

ООН. Як повідомив голова Полтавської обласної ради Олександр Біленький, міжнародні партнери у співпраці з обласною радою допоможуть у забезпеченні вимушених переселенців та осіб, які постраждали від військових дій. Йдеться про продовольчі набори. Координаторами та комунікаторами програми на Полтавщині будуть громади та місцеві депутати. Перші вантажі отримали у Чутівській, Карлівській та Ланнівській територіальних громадах. «Це тільки початок нашої співпраці з Всесвітньою продовольчою програмою ООН в Україні, — прокоментував

Олександр Біленький. — Програма охоплює територію усієї Полтавської області, що стала сьогодні надійним тилом для людей, які постраждали від війни в Україні. Упевнений, що співпраця Всесвітньої продовольчої програми ООН в Україні з Полтавською обласною радою є дієвою і продовжиться в подальшому. Продуктові набори, які ми надаємо громадам, — на першому місці серед потреб вимушених переселенців! Плануємо до кінця тижня забезпечити усі громади Полтавщини необхідними вантажами!»

27 квітня такий вантаж зустрічали і в Решетилівці.

Міський голова Оксана Дядюнова зауважила, що наша громада стала надійним тилом і на сьогодні прихистила близько 3-х тисяч вимушених переселенців, які евакуювалися з місць активних бойових дій. «Разом ми зможемо про всіх попідкуватися й допомогти в забезпеченні нормальних умов життя, — додає Оксана Дядюнова. — Щиро радію від того, як ми всі підтримуємо одне одного в ці нелегкі часи, турбуємося і за наших воїнів, і про людей, що приїхали до нас, рятуючись від війни. Разом ми обов'язково переможемо».

Настя ТОПОЛЯ

Щотижня Решетилівщина направляє допомогу постраждалим регіонам

Кожного дня наші волонтери продовжують збирати продукти харчування, дитячий одяг, засоби гігієни, печуть хліб та пиріжки, щоб безперебійно підтримувати людей із постраждалих регіонів. До збору допомоги долучаються трудові колективи, релігійні організації, діти та жителі Решетилівщини.

Минулого тижня завдяки підтримці жителів Решетилівки, колективу дитячого садочку і колективу школи із села Покровське, зібрали допомогу для харків'ян. Безстрашні волонтери зібрали вантаж доставили до Харкова, в район Салтівки, де йдуть постійні обстріли, а жителі змушені ховатися в укриттях по кілька діб поспіль. Машини із гуманітаркою до Харкова вирушають із нашої громади щотижня, тому якщо маєте бажання порадувати

діток, можете зібрати речі чи смаколики. Також, серед постійних потреб — хліб, печиво, пироги та інші продукти, які важливо передати людям, які зараз під обстрілами в Харкові. Так, зокрема,

у вівторок, 3 травня, волонтери провели новий збір допомоги від населення в центрі села Каленики біля магазину «Пролісок».

Віта ШАФОРОСТ

Покровський дитсадок потребує допомоги, для того щоб безперебійно готувати їжу для захисників

Із перших днів війни наша громада згуртувалася та працює над тим, щоб допомагати постраждалим регіонам, внутрішньо переміщеним особам та захисникам, щоб боронять нашу землю. Майже у кожній сільській громаді є потужні волонтерські центри, де небайдужі збирають допомогу і передають тим, хто опинився в біді. Одним із таких — є команда однодумців із Покровського, які готують їжу для захисників та людей, що й досі перебувають під обстрілами у Харкові.

Нині місцеві волонтери звертаються до усіх небайдужих, хто має змогу допомогти із продуктами для випікання пирогів та приготування їжі. Волонтери стверджують, що й надалі готові підтримувати

воїнів та постраждалих регіони, головне — це зібрати продукти для випікання та приготування страв.

«Шановні односельці, Покровський садочок продовжує випікати пироги, млинці для мешканців міста Харків та військових ЗСУ. В кого є можливість та бажання, можете долучитися і допомогти. Нам необхідні продукти для випікання пирогів. Можна приносити до садочку з понеділка по п'ятницю, з 8:00 до 16:00 години. Потрібні овочі, продукти для приготування тіста та начинки. Дякуємо небайдужим громадянам нашого селища, які долучаються до нашої роботи та надають продукти для випічки», — йдеться у повідомленні.

Михайло ЧУБ

Повстанський отаман Андрій Левченко

Україна веде визвольну війну проти російської імперії, як і 100 років тому — адже в усі часи наша земля була ласим шматком для підлих і нищих російських загарбників. І сьогодні у рубриці «Ретроспектива» ми хочемо розповісти вам про одного із видатних земляків — Андрія Левченка, який на чолі визвольного загону чинив опір російським окупантам.

Андрій Левченко народився 1 жовтня 1895 року на хуторі Гречаний (за іншими даними — Перепелиця) Кишеньківської волості Кобеляцького повіту, в простій селянській родині. У час Першої світової війни дослужився до звання підпоручика, служив у кавалерійському полку Південно-Західного фронту. У 1917 році вступив до української армії. За часів гетьманату Скоропадського вступив до Чорноморської дивізії, і з полком приєднався до повстання січових стрільців. Брав Київ з облоговим корпусом Євгена Коновальця. У 1919 році воював з денікінцями та РСЧА. Перехворів на тиф. Повернувшись на рідну Кобеляччину, працював в Кобеляцькому повітовому військовому комісаріаті, потай займався створенням підпільної організації і налагодженням зв'язків з повстанськими загонами. За півтора місяці організаційної роботи зібралося близько п'яти тисяч партизанів. Загальне повстання у Кобеляцькому повіті розпочалося 24 травня 1920 року.

Ударні сили Андрія Івановича Левченка оперували в основному в межах Кобеляцького та Полтавського повітів. Так, загін Андрія Левченка здобув Решетилівку 4 жовтня 1920 року, але невдовзі був витіснений звідси 262-м полком 30-ї дивізії Червоної Армії. Втрапивши під

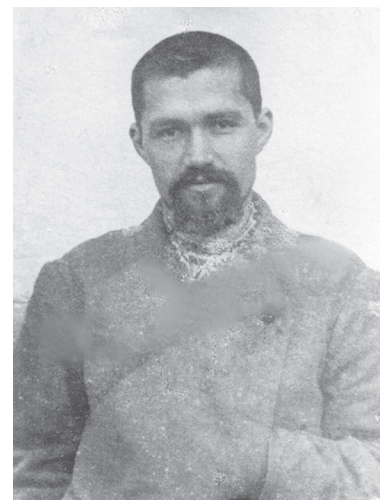
час бою 15 чоловік загинули, повстанці залишили селище і через Говтву та Хорішки вступили на терени Хорольського повіту. Там повстанці дізналися, що червоні залишили Решетилівку і 11 жовтня знову зайняли її і перебували там протягом 3-х діб. У Решетилівці до Андрія Левченка приєдналися повстанці отамана Данила Оверченка (створив повстанський загін влітку 1920 року — прим. авт.) в основному з допризовної молоді, який нараховував близько 600 чоловік, але зброю із них мали лише сто. Це були різнокаліберні гвинтівки і мисливські рушниці. Повстанці розгромили Демидівський волревком і вбили його голову — комуніста Попова, а його поплічник Овсій переховувався у верболозі. Невдовзі, в серпні, після успішного нападу на радянські установи в Решетилівці, повстанці зібралися у Глибокій Балці. Але прогнати таку велику кількість людей було вкрай важко і частина повстанців розійшлася по домівках. З Глибокої Балки поріділий загін Оверченка рушив на Білоцерківку, а звідти на Велику Багачку, де був розбитий червоними. Частина повстанців насильно відправили служити до РСЧА, решта розбіглася і переховувалась до приходу з'єднання Левченка.

У цей час загони Матвієнка і Красиля у Кобеляцькому повіті вели надзвичайно важкі бої

з червоними, які підійшли з Новомосковського повіту. Під час одного з них Красиля було вбито. Матвієнко ж одержав наказ від Андрія Левченка йти на з'єднання з ним. Але не зміг його виконати: під тиском переважаючих червоних сил він відійшов до лісів на річці Самара в Новомосковському повіті, де на той час, за даними радянської агентури, зібралося близько 5 тисяч повстанців. Проти них червоне командування вислало 4 піхотних полки і 1500 кіннотників з 14-ма гарматами. Це були війська, які рухалися з центральних районів РСФСР та Сибіру на врангелівський фронт. Незважаючи на значну перевагу ворога в живій силі та озброєнні, повстанцям вдалося зберегти кадровий кістяк і бази гуртування.

Протягом другої половини жовтня 1920 року, загін Андрія Левченка, уникаючи боїв з військами кременчуцької залоги, які невідступно переслідували повстанців, щодня змінював місце дислокації. Завдяки підтримці місцевого населення повстанці мали точні дані про пересування червоних військ і робили відчайдушні і несподівані напади на органи більшовицької влади і частини РСЧА, головним чином уночі, коли їх відверто не чекали, а в день пересувалися в ярах, байраках та глухих хуторах.

У ніч на 21 жовтня 1920 року загін Андрія Левченка, який за

радянськими даними налічував 300 багнетів і 200 шабель, атакував великі склади збіжжя у Сагайдаку, куди російські продзагони звозили реквізований в українських селян хліб для відправки до Росії. Захоплене збіжжя та частину майна, що зберігалася на пристанційних складах, роздали селянам.

Під час одного з боїв під Білоцерківкою, Андрій Левченко зазнав поранення у праву ногу, але командування загonom він не припинив, хоча пересувався лише на коні. Повстанці вели дії не тільки в Кобеляцькому та Полтавському, але й заходили до Переславського та Київського повітів. Так 11 листопада повстанці були в Опішні, де розігнали волвиконком, спалили його документи, реквізували майно декількох сімей «радянських службовців», які встигли поховатися. Повстанці також перехопили великий транспорт із хлібом, який рухався із Зіньківського повіту до Полтави, і роздали його селянам. Того ж дня вони звільнили 400 насильно мобілізованих до РСЧА юнаків, яких під охороною червоноармійців

та міліції росіяни етапували до Полтави.

На початку червня 1921 року повстанський загін Андрія Левченка, що складався з 120–150 шабель, вирушив назустріч махновцям, які на той час перебували Полтавщині, і в районі Решетилівки на короткий час приєдналися до них. Але далі загін не рушив за межі постійного оперування. Тактика повстанців полягала в тому, щоб уникати боїв з переважаючими силами Червоної армії, завдавати раптових ударів окремим її частинам, а в разі небезпеки розсіюватися на дрібні загони і відриватися від переслідування.

Весною 1922 Андрій Левченко перебрався до Катеринослава (сучасне місто Дніпро), але вже у травні був затриманий. Однак і без отамана боротьбу продовжували його військові побратими. І лише у вересні 1922 року загін Кримської дивізії Котовського після 4-денного переслідування у Липовецькому повіті розбив «загін Левченка».

Сам Андрій Левченко на допитах в Катеринославській губЧК визнав себе поборником ідеї незалежної Української держави, за переконанням націонал-соціалістом та ідейним петлюрівцем, і з групою товаришів був розстріляний 8 березня 1923 року. До речі кримінальна справа А. Левченка, яка зберігається в архіві УСБУ в Полтавській області, була звільнена від грифів «Секретно» і оприлюднена лише в 2005 році, коли Україна почала нарешті повертати із забуття власну історію та пам'ять про героїчних земляків...

Юрій КІСІЛЬ

ЗНАЙ НАШИХ

Діана САВЕНКО: «Моя хата скрізь, а мої двері відкриті для кожного — і я пишаюся кожним із нас»

Ця війна на багато речей відкриває очі й примушує по-іншому подивитися на людей. Доводить, що справжні патріоти не обов'язково носять вишиванки, що вчинки важливіші за слова. Можна бути громадянином світу, шукати щастя в інших краях та варто неньці потрапити у біду — і саме ці люди мчать на допомогу рідній Україні, відмовляються їхати до Європи, де можуть врятуватися від сирен і ракетних ударів. Бо потрібні тут і ладні бути з Україною і своїм народом до кінця — до самісінької Перемоги.

У Пекіні губилася перші місяці, а зупинки у метро рахувала, щоб не пропустити свою

Діана Савенко якраз цілком відповідає портрету людини нової доби, для котрої не існує кордонів. Дівчина родом з Решетилівки, проте тривалий час навчалася за межами України, подорожувала світом і працювала за кордоном. Мандрувати почала років із 12, навчалася в різних школах, англійську вивчала у носіїв мови у Сполучених Штатах. Диплом технічного перекладача отримала у Харківському національному авіаційному університеті імені Жуковського, працювала перекладачем у Києві. А потім Діану закинуло на інший край землі — у Пекін.

«Зацікавив Китай, за тиждень знайшла фірму, пройшла співбесіду і поїхала працювати викладачем англійської мови до Пекіну, — розповідає Діана. — Там прожила 6 місяців, викладала англійську в одній із приватних шкіл. Працювала із дітками 5–6 років. Що вразило? Перш за все патріотизм. У понеділок, коли всі викладачі сходилися на роботу, о 8 ранку всі збиралися на стадіоні. Включають гімн — рука на серці, всі співають і плачуть від урочистості моменту. Звернула увагу на роботу з дітьми. З трьох років китайські малюки відвідують тхеквондо, вивчають англійську мову. Хлопчики, до речі, усі обов'язково навчаються грі на фортепіано. Під час перерв ходила подивитися, як малеча займається тхеквондо, б'ється у спарингу. Дівчатка приходили із синцями, пропонувала їм поцілувати ручку, аби не боліло і швидше загоїлося. І ніколи малі не говорили, що їм боляче. Зціпять зуби, терпітиме, але не скаже, що болять. Бо повинна вміти себе захищати».

Діана згадує, що у Пекіні було безпечно. Навіть вночі, коли доводилося добиратися через усе місто з одного кінця столиця в інший до подруги. Розповідає, як губилася в перші пару місяців. Адже написи і вказівники всі

китайською, англійську знає молодь, але не китайці старшого віку. Тому доводилося на пальцях пояснювати, що їй потрібно. А ще довго не могла запам'ятати, як звучить потрібна зупинка у метро. Тому рахувала кожну, оскільки потрібно було вийти на 9-ій. Молода жінка зізнається, що намагалася вчити китайську, щоб спілкуватися на побутовому рівні. Проте у школі китайська була під заборонаю: вчитель англійської мови мав розмовляти лише англійською. Інакше — штраф.

«Надам прихисток вимушено переміщеним»

Кожна така поїздка і кожна нова країна в закордонному паспорті — це корисний досвід, за який Діана щиро вдячна своїй непосидючій долі. Проте 5 років тому дівчина повернулася додому. На довго не збиралася залишатися, проте доля крутнула так, що Діана зустріла майбутнього чоловіка, закохані одружилися, народили доню, звили свої затишне родинне гніздечко у Шкурупіївці. А за два роки по тому прийшла війна...

«Коли почалася війна, друзі думали, що поїду за кордон однією з перших, — зізнається Діана. — Адже є можливість така — родичі живуть за кордоном, багато друзів у різних країнах, котрі телефонують мало не щодня і припрошують: „Діано, а може ти візьмеш малу й приїдеш до нас, а може так буде безпечніше?“ Та вирішила, що не можу зараз розвернутися й поїхати. Розумію, що там безпечніше, насамперед дитині. Доні 2 роки. З одного боку, добре, що їй всього лише 2 роки і вона не розуміє загальної картини. А з іншого боку, їй потрібне дитинство — щасливе й безпечне. А всі навколо на емоціях, настрій, мов гойдалки — то піднімається, то падає. Але думка така, що буду тут до останнього. Ну, не можу інакше: не можу сказати „ні“, не можу не допомагати».

До волонтерства взялася геть зовсім випадково. Розпочалося все з одного посту, який Діана розмістила у місцевій решетилівській групі у Фейсбуці. Написала: «Надам прихисток вимушено переміщеним». Адже у батьків є декілька кімнат, де родина могла розмістити вимушених переселенців, які втікають від війни. А далі спрацювало сарафанне радіо: телефонували університетські друзі з Харкова, навіть з-за кордону зверталися про допомогу з розміщенням та заселенням. Проте лише цим допомога не обмежується, бо Діана Савенко й ліки доправляє, і необхідні «ніштятки» хлопцям на передову збирає. Сама жартує, що вона волонтер багатогранний.

«От посвідка від міської ради, що я опікуюся внутрішньо

переміщеними особами, — говорить Діана. — Проте й гуманітарною допомогою займаюся, допомагаю ЗСУ, психоневрологічному інтернату. Бо не можу сказати „ні“ й відмовити у допомозі. Навіть коли не розумію, що саме потрібно робити чи знайти. Зателефонували, запитують, чи можу із розгрукками допомогти. Телефоную до Олега Мотузки, прошу показати, як вони виглядають, скільки кишень має бути. Не говорю „ні“ — починаю копати, з'ясовувати, вивчати інформацію. Особливо там, де взагалі не компетентна, у темі амуніції зокрема. Мені ж і самій цікаво з'ясувати, бо розвиваюся, навчаюся. Чомусь вчусь — ну, і шукаю, де можна придбати, з'ясовую скільки коштує».

Про стратегічні шкарпетки і врятованих бенгалів

Коли говоримо з Діаною про допомогу для фронту, зізнається, що бувають неочікувані й певної мірою незвичні «замовлення». Звичайні побутові дрібниці із того, іншого, мирного життя, часто бувають на вагу золота й важливіші для хлопців за тепловізори. Як от пара чистих чоловічих шкарпеток. «Перепитую, може вам бронежилети, каски, харчі, ліки, кровоспинні? А вони у відповідь — те все вже мають, інші волонтери привезли. Та дуже потрібні... шкарпетки. Була здивована, хлопці пояснюють, що вони ж їх не перуть „на нулі“, а просто викидають. Запитую, скільки потрібно. «Та скільки можеш, хоч і вагон».

А от найнезабутнішим був порятунок із Тростянця п'ятьох наляканих бенгальських котів. Чотири роки тому Діана придбала у власниці розплідника у Тростянці свою собаку — коричневого лабрадора. Всі ці роки жінки підтримували зв'язок, бо Діана і собі зайнялася розведенням цуценят.

«Коли почалася війна, власниця розплідника мені зателефонувала. До того вже рік як вона переїхала до Польщі, а тварин лишила на родину, — розповідає наша героїня. — Всі добре знаємо, що було в Тростянці, тож біда не оминула й розплідник. Чимало собачок загинуло, але лишилося 5 котів. Родичі забрати із собою тварин не змогли, оскільки орендують квартиру, а там забороняють тримати котів. От власниця мені й передала цих прекрасних бенгалів. Було складно їх прилаштувати, й не стільки тому, що коти дуже дорогої породи. Просто з кошенятами значно простіше, вони швидко звикають до нових людей. А тут дорослі тварини, після бомбардувань, лякаються сирен. Ну, й харчування було таке, яке могли люди організувати.

Бо були й такі дні, коли через обстріли сусіди не могли дістатися і погодувати тварин. Привезли їх до нас. Що робити — не знаю, бо вони переполохані після довгої дороги, а в мене на руках восьмеро цуценят. Ще й вівчарку купила перед війною. І дитині два роки. Чоловік сміється, що мені з Харкова скоро слона передадуть. Питала по людях, хто може і візьме на себе відповідальність. Розповідала, що коти дорослі, в стресі, кусаються і хтосьна чи приймуть дітей. Але люди відгукнулися і допомогли, зараз всі котики прилаштовані в гарні і турботливі руки. Звісно, війна. Хтось думає про себе, а хтось готовий рятувати тварин. Це той випадок, який вже став анекдотом, коли жінка у Сумській області виловила у полі вовчика і привезла до ветеринара, бо прийняла сіроманця за покинутого хаскі. Це тільки українські жінки, рятуючись від війни, по дорозі можуть ще й світ врятувати».

Проходимо реінкарнацію і вчимося любити рідну землю і один одного

Нині Діана Савенко тримає контакт із колегами-волонтерами з різних міст та куточків нашої країни. Їх об'єднала війна і спільне бажання допомогти захисникам і землякам, які рятуються в тилловій Україні від авіанальотів та ракетних ударів. Розповідає про героїчну подружню пару із того ж таки Тростянця, котра втратила на цій війні все, не мають житла. Лише автівка — і вони їдуть і рятують увесь світ: вивозять дітей з-під обстрілів, відправляють допомогу на нульову позицію на фронт. Діана називає їх героями, а ті відмахуються — не вигадуй, мовляв, а як же інакше, коли у наш дім прийшла війна. Власне, вона розпочалася ще у 2014 році. Тут, у Решетилівці, Полтаві чи навіть Києві, її не відчували 8 років тому, бо задалеко. Що таке війна, знає чоловік Діани, котрий був

у АТО. Нещодавно близько, на власні очі, побачив тато, коли їхав через Київську область, через розбиту й розстріляну окупантами Макарівку. „Зателефонував мені й плаче у слухавку: „Боже, доця, дивитися по телевізору — це одне. Але коли на власні очі бачиш на землі хрести, що під час обстрілу збило з церкви, руїни, що лишилися від села — по-іншому все відчуваєш“».

Напевно, що про неймовірну згуртованість українців після перемоги писатимуть книги і зніматимуть фільми. Діана зізнається, що месенджер буває червоним від повідомлень і пропозицій допомогти. Хтось не може волонтерити, бо має працювати чи бути з дітьми, але готовий підтримати фінансово — просить контакти волонтерів, кому можна гроші переслати, аби вони пішли на справді хороші справи. Інші пропонують олію, навіть якщо вона є — а щоб була, бо хочеться хоч чимось допомогти невтомній бджілці-волонтерці. Сусіди пропонують з малою посидіти, коли мама мчить із черговим вантажом на блокпост. А ще війна зводить із неймовірними людьми. Отак Діана познайомилася у Потічку із Іриною Платко та старостою Віталієм Мищенком. «Дуже глибоко поважаю цих людей і пишаюся знайомством з ними, — додає Діана Савенко. — Коли говорила з Віталієм Івановичем про війну, він сказав дуже мудру річ. Багато людей під час війни говорять: „О боже, за що це нам?“ А ми повинні запитати: „Для чого це нам?“ Українці повинні переродитися, пройти реінкарнацію і моральне очищення — полюбити свою землю і один одного. І перестати жити за правилом „Моя хата скраю — нічого не знаю“. Зараз немає моїх проблем — є наші спільні проблеми. Немає моєї дитини — є наші діти. От зараз цей етап, коли ми змінюємося. Тому й згуртувалися. Моя хата скрізь, а мої двері відкриті для кожного — і я пишаюся кожним із нас».

Настя ТОПОЛЯ

ОГОЛОШЕННЯ

ПРИВАТНІ
ОГОЛОШЕННЯ

НЕРУХОМІСТЬ

■ Продається з/д 0,16 га на якій знаходиться флігель 6х6, цегляний погріб, садок.
Тел. 067-456-92-54

■ Продам будинок в с. Покровське. Є газ, вода, сад, город, без боргів, приватизоване. Документи в порядку. Тел. 097-168-86-95

С/Г ПРОДУКЦІЯ

■ Продам картоплю: велику, посадочну і дрібну.
Тел. 068-911-56-86, 095-651-97-911

ЖИВНІСТЬ

■ Куплю теля.
Тел. 095-914-64-97

РІЗНЕ

■ Проводжу дитячий лікувальний масаж немовлятам від 2-х місяців та ЛФК. Сертифікований спеціаліст з досвідом роботи.
Тел. 050-949-15-97, Тетяна.

■ Продам різнокольорові українські хустки на вибір.
Тел. 2-36-27, 099-194-25-89

■ Шукаю людину, яка догляне стареньку бабусю за житло.
Тел. 2-84-61

■ Куплю клиноподібну подушку при переломі плеча.
Телефон 050-19-21-003

■ Продам ел. котел газовий «Феролі», б/в.
Тел. 066-809-45-78

■ Продам куці барбарису.
Тел. 095-561-31-81

■ Продам куці чайної троянди. Тел. 095-561-31-81

■ Продам велосипед жіночий, виробництво ХВЗ. Тел. 095-561-31-81

■ Продам ел. корморізку, 2800 обертів. Тел. 066-809-45-78

■ Продам Алое. Вік 5 років. Село Нова Михайлівка.
Тел. 096-076-94-32

■ Продам корморізку ручну радянського виробництва.
Тел. 097-63-63-248

■ Віддам в користування огород біля річки. Решетилівка.
Тел. 050-19-21-003.

■ Продам обігрівач електричний. Ціна 500 грн.
Тел. 095-60-15-853

■ Куплю електродвигун (можна неробочий), редуктор.
Тел. 063-849-93-40

■ Продам зернобурякосіноподрібнювач, кукурудзолущилку, насос, компресор, електродвигун, редуктор. Тел. 095-914-64-97

Замовити привітання та розмістити оголошення у газеті можна електронною поштою **resh_ua@ukr.net**

та за номером телефону **050-675-07-36**

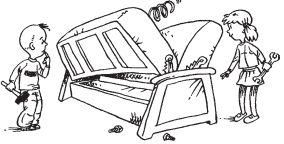

ТОВ «Агротехсервіс» реалізує **молочних високопродуктивних корів** на держання першої та другої лактації в кількості 5 голів на вибір. Ветеринарні документи в наявності. Ціна договірна.

066-340-01-86
050-201-90-65

Вироби з металу
Гаряча та холодна ковanka. Вигорвлення комплектуючих до с/г техніки
Тел. (099) 333-41-08, (098) 903-65-41

Ремонт м'яких меблів.
Тел. (095) 32-28-569
Олександр

Продам фермерських курей-несучок вирощених на домашніх кормах, різного віку.
Несуть крупні яйця.
Доставка безкоштовна.
Тел. (066) 162-36-14, (068) 469-84-32

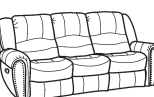
Вантажні перевезення.
Газель до 2 тонн
Тел. (099) 781-90-61

ПП Зайцев.
Ремонт холодильників та морозильних камер. Вдома у замовника.
Тел. (050) 136-70-13, (098) 305-27-67, Сергій

Куплю телят, корів, биків, кіз, коней. Дорого. Термінові виклики. Цілодобово. Тел. (099) 959-78-22, (067) 983-01-96

МЕБЛІ
шафи-купе, кухні, матраци, дивани зборка, доставка
Тел. (063) 842-87-58, (095) 835-67-57

Магазин «ШАХ»

Куплю дорого корів, биків, телиць, кіз, цапів, баранів, проблемну худобу. Цілодобово.
Тел. (097) 756-25-25, (099) 343-31-00

Телефон «гарячої лінії» Решетилівської міської ради
095-78-07-111

Про факти підвищення цін жителі Решетилівської громади можуть інформувати робочу групу за телефоном **066-594-54-94**

Центр видачі одягу для переселенців:

м. Решетилівка, вул. Покровська, 9

УВАГА!
Головне управління Національної поліції в Полтавській області повідомляє, що у м. Полтава та Полтавській області **можуть тимчасово не працювати лінії «102».**
У разі необхідності звертатися за такими резервними номерами call-центру «102»:

050-321-60-28	099-390-06-89
050-321-60-31	099-390-06-95
050-070-09-42	099-390-06-98
050-530-07-36	050-070-11-02

050-070-11-27

УВАГА!
Полтавський обласний центр екстреної медичної допомоги та медицини катастроф повідомляє, що у м. Полтава та Полтавській області **можуть тимчасово не працювати лінії «103».**
Для звернень про надання медичної допомоги тимчасово використовуйте наступні номери телефонів:

050-309-71-30	067-402-62-67
050-309-71-24	067-503-32-71
050-309-71-20	067-503-32-54

УВАГА!
ГУ ДСНС України у Полтавській області повідомляє, що у м. Полтава наразі не працюють лінії «101» та «112».
Для інформування про пожежі та надзвичайні ситуації використовуйте наступні номери телефонів:

066-617-36-07	066-617-35-49
066-617-37-55	066-621-91-84

050-309-71-30

УВАГА!
Для інформування про пожежі, інші надзвичайні події та ситуації на території Решетилівської територіальної громади номер телефону 10 ДПРЧ (м. Решетилівка)
066-62 96-285

РешетилівщинаUA Тел. (050) 675-07-36

КУПОН ДЛЯ БЕЗКОШТОВНОГО ОГОЛОШЕННЯ

Текст оголошення _____

Телефон / Адреса _____

Прийом купонів здійснюється у пункті продажу газет за адресою: вул. Покровська, 1 (Універмаг, 1 поверх).

ПОРАДИ

ГОРОДНІ СУСІДИ, або Які овочі «товаришують» і допомагають рости один одному

Травень — традиційний час городів. Навіть під час війни, тим більше під час неї. Хтось береться до вирощування овочів уперше, а інший має статус досвідченого городника. Проте і першим, і другим варто нагадати про правила добросусідства на грядці. Бо за багато століть вирощування овочів люди помітили, що деякі овочі добре ростуть разом, а деякі, навпаки, заважають зростанню один одного. Овочі, зелень і квіти допомагають один одному у зростанні шляхом поліпшення ґрунту або відлякування шкідників один від одного. Розумна посадка забезпечить вас великим урожаєм.

Вибір сусідів по грядці — це справжнє мистецтво планування городу. Кожен овоч висаджується на грядці не один, а в сусідстві з іншою рослиною-компаньйоном. Подібна тактика допомагає мінімізувати шкідливий вплив комах і хвороб.

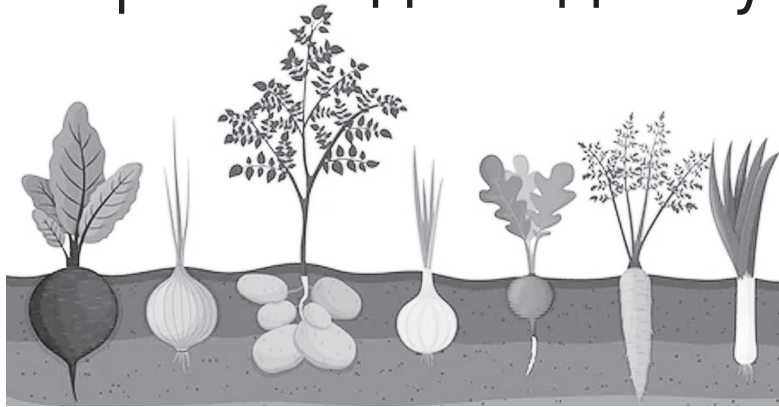
Правила сусідства по грядці

Вибираючи сусідів по грядці, зверніть увагу на колекції овочів. Овочі з сімейства капустяних, наприклад, добре висаджувати поруч з буряком і зеленими листовими культурами.

Посаджена на одній грядці з капустою, м'ята поліпшить її смак. Овочі можуть відчувати не тільки симпатію, але й антипатію один до одного: деякі овочі затримують ріст і зменшують врожайність один одного.

Квіти в сусідстві з овочами. Хороша порада: посадити на грядці з помідорами кілька чорнобривців, вони відлякують шкідників. Чорнобривцями можна прикрасити весь город по периметру — це допоможе тримати шкідників на відстані.

Овочі і трави. Посаджені поруч трави додадуть вашим овочам більш вишуканий смак.

Вони також відлякують шкідливих комах. Розмарин відлякує жуків, які нападають на квасолю. Чебрець відлякує капустяних шкідників. Цибуля і часник відлякують попелиць. Материнка, як і чорнобривці, — це хороший універсальний бар'єр проти більшості комах-шкідників.

Вирішуючи, які овочі посадити поруч на грядці, потрібно керуватися не тільки науковими даними, але і здоровим глуздом. Салат-латук, редис та інші швидко зростаючі рослини можна посадити між динями або гарбузами. Салат і редис дозріють раніше, ніж розростеться гарбуз. Зелені листові овочі, які люблять тінь, такі як шпинат і мангольд, вирощують в тіні кукурудзи. Соняшники також добре ростуть в сусідстві з кукурудзою, оскільки їх коріння займають різні рівні в ґрунті і не конкурують за воду та поживні речовини.

Ну що ж, перейдемо від приватного до цілого, і розглянемо вдалих і невдалих сусідів для кожного овочу.

Оптимальне сусідство для **моркви** складуть: квасоля, шавлія, редис, салат, цибуля, розмарин, горох, помідори. А от негативне сусідство для моркви: кріп і петрушка.

Оптимальні умови для **перцю**: базилік, коріандр, цибуля, шпинат, помідори. Не садіть перець поблизу квасолі.

Картопля принесе хороший урожай, якщо посадити її поруч з: квасолею, броколі, капустою, кукурудзою, баклажанами, часником, салатом латук, цибулею, горохом, редискою. Не можна садити картоплю, якщо поруч

ростуть: огірки, дині, кабачки, соняшники, помідори, ріпа.

Помідори рекомендується вирощувати поруч зі: спаржею, базиліком, квасолею, огірками, морквою, селерою, кропом, салатом, динями, цибулею, петрушкою, перцем, редисом, шпинатом, чебрецем. Не розташовуйте поруч грядки помідорів і будь-яких видів капусти, картоплі і кукурудзи.

Відмінне сусідство для **спаржі** складуть: базилік, буряк, салат, петрушка, шпинат, помідори. З чим не можна садити спаржу: на щастя, немає таких рослин, які негативно впливають на зростання спаржі.

Оптимальне сусідство для **квасолі**: броколі, кукурудза, капуста, морква, селера, кольорова капуста, огірки, баклажани, горох, картопля, редис, кабачок, полуниця, помідори. Небажане сусідство для квасолі: часник, соняшники, цибуля, перець.

Буряк дасть більший урожай поруч з броколі, спаржею, цвітною капустою, салатом, цибулею. Небажані сусіди по грядці для буряків — гірчиця та квасоля.

З чим поруч можна садити **капусту**: квасоля, селера, огірки, кріп, салат, цибуля, картопля, шавлія, шпинат, чебрець. Небажані сусіди по грядці для капусти: броколі, кольорова капуста, полуниця та помідори.

Огірки рекомендується садити поруч з квасолею, броколі, кукурудзою, капустою, цвітною капустою, соняшниками, горохом, салатом,

СТРАВА ТИЖНЯ

Пиріг зі шпинатом та фетою

Інгредієнти:

500 г листового тіста (прісне), 500 г сиру Фета, 150 г шпинату, 30 г вершкового масла, 1 ч. л. сухого орегано, ½ ч. л. свіжомеленого перцю, 1 яйце (для змащування пирога)

Насамперед дістаньте тісто з морозильної камери мінімум за годину до приготування, щоб воно розморозилося і стало еластичним. Шпинат (150 г) промийте під проточною водою. Зручно це робити в ситі або використувати для цього друшляк. Потім обсушіть. Якщо у вас великі листки шпинату, то крупно їх порубіть ножом. Припустіть шпинат на сковороді з вершковим маслом (30 г) до м'якості протягом 3–4 хвилин.

Листки повинні стати м'якими, але стежте, щоб вони не пригоріли. Якщо використовуєте заморожений шпинат, то його необхідно попередньо розморозити і віджати зайву рідину. Припущений шпинат перекладіть в миску.

Фету (500 г) поламайте руками або розімніть

виделкою. Змішайте в мисці зі шпинатом. Солити начинку не варто, адже фета і так достатньо солонна.

Додайте сухий орегано (1 ч. л.) і мелений чорний перець (½ ч. л.). Добре перемішайте, щоб всі інгредієнти добре розподілилися.

Розморожене тісто розкачайте в прямокутний пласт товщиною приблизно 2–3 мм. Візуально розділіть тісто на три сегменти і по центру розподіліть начинку. Поперчіть начинку за смаком. Якщо вам подобається більш солоний смак, можете трохи присолити. Накрийте начинку одним краєм тіста. Потім загорніть другим краєм. Защипніть краї, щоб начинка при випіканні не висипалася. Перекладіть пиріг на деко з пергаментом швом вниз. Поверхню пирога змастіть збитим яйцем. Випікайте в попередньо розігрітій до 180 градусів духовці протягом 35–40 хвилин. Готовому пирогу дайте трохи охолонути. Подавати пиріг можна як теплим, так і холодним.

редисом. Не можна висаджувати огірки поруч з травами, динями і картоплею.

Оптимальні сусіди для **кукурудзи**: квасоля, огірки, салат, дині, горох, картопля, кабачки, соняшники. А ось поруч з помідорними грядками садити кукурудзу не можна.

Баклажани не мають небажаних сусідів по городу, а ось вони відмінно себе почувають поруч з: базиліком, квасолею, салатом, горохом, картоплею та шпинатом.

Найкраще сусідство для **цибулі** складуть: буряк, помідори, броколі, шпинат, капуста, картопля, морква, салат, перець. Найгірше сусідають квасоля, горох та шавлія.

Горох прекрасно почувається по сусідству з: квасолею, морквою, кукурудзою, огірками, баклажанами, салатом, динями, пастернаком, картоплею, редисом, шпинатом, ріпою. Не можна садити горох поблизу грядок з цибулею і часником.

Хто любить тінь

Якщо у вас город межує із садом, щовесни, певно, вирішуете питання: що садити на затінених ділянках. Та й цьому городньому «горю» можна дати раду. На затемненій ділянці можна розбити ягідник. Попри те, що сонця небагато, з ягід в тіні досить добре росте малина, чорна смородина, агрус.

Добре переносять тінь чагарники, які у природі ростуть під пологом лісу: ірга, калина, чорноплідна горобина (аронія), синя жимолість. З ними тінюва ділянка перетвориться з безплідного місця на справжній ягідний конвеєр — тільки встигай збирати.

Якщо все таки хочете вирощувати овочі та зелень, ось вам список любителів затінку. Із зелені на першому місці стоять щавель і шпинат — вони дуже люблять затінені ділянки. Деякі пряні трави, наприклад, базилік без сонця не виживуть, але ось петрушка, селера, кінза, м'ята, материнка, любисток, естрагон, меліса, чебрець виростуть і в напівтемряві і порадують вас своїм ароматом.

З овочів чудово ростуть в тіні стручкова квасоля, болгарський перець і навіть томати. Городники, що вирощують буряк, діляться на дві категорії: одні вважають, що буряк повинен бути потужним і великим, інші віддають перевагу дрібним коренеплодам, які і на смак ніжніші і в приготуванні зручніші. Якщо вам ближче друга позиція, то сміливо садіть буряки в тіні дерев. Рідкісних сонячних променів, що проникають, крізь крону йому буде достатньо, а коренеплоди не переростуть. Також у тіні можна вирощувати кореневу петрушку та пастернак.

Олександр СТЕПАНЕНКО

